

NEDERLANDSE EDITIE

SHALLOW RIVER

USA TODAY BESTSELLER AUTEUR

H.D. CARLTON

HOOFDSTUK 1

RIVER

Het verleden

Mijn vuist raakt de neus van de klootzak. Het kraken van het bot dat meegeeft onder mijn knokkels, is bevredigend. Ik heb mijn vuist nog niet eens bij zijn gezicht vandaan getrokken en ik wil het nu al opnieuw doen.

Scheldwoorden klinken uit zijn mond terwijl het bloed langs zijn neus naar beneden sijpelt. De knipperende gekleurde lichten van de discoballen boven ons kleuren het bloed in verschillende tinten rood. Eén hand omklemt zijn gebroken neus terwijl de andere naar voren komt om me een backhand te verkopen. Ik richt me op, klaar om de klap op te vangen, maar een hand schiet uit om zijn arm op te vangen. Die hand is van een man wiens uiterlijk niet onderdoet voor dat van een god. Ik kijk hem even aan en voel me meteen tot hem aangetrokken.

Hij is het donkere, ruige type. Het type waarvan je moeder zegt dat hij slecht voor je is, ook al wil ze hem stiekem ook neuken. Hij is ruim twee meter lang, met donker haar en mooie ogen. Ik durf er de nepdiamanten ring om mijn vinger om te verwedden dat hij een boosaardige grijns heeft die het slijpje van elke heterovrouw kan doen verdwijnen.

Ik draai me om en loop weg. Ik zeg niet eens dank je wel.

‘Meid, kunnen we eens één keer uitgaan zonder dat je de neus van een vent molesteert?’ smeekt mijn beste vriendin, Amelia, speels naast me. Het is ons eerste jaar op de universiteit en ik heb de beste kamergenoot gevonden. Vóór haar heb ik nooit vrienden gehad.

Ik snuif. ‘Blijkbaar niet. Het is niet mijn schuld dat hij aan mijn tiet zat. We waren letterlijk achtendertig seconden aan het dansen,’ zeg ik met ergernis.

‘Achtendertig seconden, hè?’ herhaalt Amelia, die een perfect gevormde wenkbrauw optrekt. Ik zou een moord doen voor haar wenkbrauwen.

‘Ik was aan het aftellen tot er een geschikt moment was om naar de volgende man te gaan, maar ik neem aan dat ik de volgende keer niet zo hoffelijk hoef te zijn.’

Ze gooit haar hoofd in haar nek en lacht. Ik pak haar hand en leid haar door de menigte naar de bar. Onderweg duw ik een paar mensen opzij met mijn schouders, omdat beleefd ‘pardon’ zeggen me alleen maar vuile bliken en stilte oplevert.

Ik ben trouwens nooit het geduldige type geweest.

Wanneer ik bij de bar ben, buig ik me voorover, waarbij ik een ruime hoeveelheid decolleté laat zien, en wacht tot de barvrouw me opmerkt. Ongeduldig, mag ik wel zeggen.

De barkeeper die me als eerste opmerkt, is een meisje. Met honingblond haar, hazelnootkleurige ogen en een sierlijke neusring. Ze kijkt omlaag naar wat ik aanbied. Ik heb mijn nauwsluitende, smaragdgroene jurk speciaal uitgekozen omdat mijn kont en tieten er hierin gefotoshopt uitzien.

Een... twee... en daar komt ze.

Ik geef haar een boosaardige glimlach terug.

‘Twee Long Island iced tea’s, alsjeblieft,’ zeg ik.

‘Natuurlijk,’ zegt ze met een brutale glimlach. Ik mag haar wel.

‘En twee stukjes citroen erbij!’ roept Amelia naast me als de barvrouw zich omdraait om onze drankjes te maken. Ze bevestigt Amelia’s verzoek met een sexy knipoog. Ik lik mijn lippen als antwoord.

‘Je bent vastbesloten om me een kater te bezorgen, hè?’ klaag ik tegen Amelia terwijl ik nog steeds naar de barvrouw kijk. Haar kont oogt perfect in haar gescheurde spijkershort. Ik wend mijn ogen af,

want ik weiger te staren zoals de vieze mannen doen die deze club overspoelen als kakkerlakken.

'Zegt de trut die een Long Island bestelt. Daar heb je er maar twee van nodig om knock-out te gaan.'

Ik snuif. 'Het zal wel.'

De barvrouw komt terug met onze bestelling en schuift de glazen naar ons toe. Voordat ik dankjewel kan zeggen, roept een andere meid haar weg – een meid met een veel voller lichaam en prachtig rood haar.

Ik zou mezelf ook negeren voor haar.

'River, hou op met de barvrouw aanstaren. Je valt niet eens op meiden,' zegt Amelia. Ik slurp aan mijn Long Island en negeer de mensen die naar binnen willen om hun drankjes te bestellen.

Ze heeft wel gelijk. Ik ben nog nooit met een meisje geweest. Maar dat betekent niet dat ik er niet over nagedacht heb. Dat betekent niet dat ik het níét zou doen.

'Hoe gaat het met jou en David?' vraag ik om van onderwerp te veranderen. Zij en haar vriend zijn al een paar jaar samen en zijn nog langer beste vrienden. Hun kalverliefde is zelfs tot op de dag van vandaag niet vervaagd, ondanks dat zijn ouders haar niet goedkeuren.

Een dromerige blik verschijnt in haar ogen en heel even wil ik die ogen doorboren met mijn rietje. Geen kritiek op haar of haar vriend. Ik hou van hen allebei.

Maar ik ben jaloers.

Dat heb ik nog nooit gehad. Met geen enkele man. En soms, nou soms doet het verdomd pijn.

Het gevoel vervaagt wanneer een prachtige glimlach zich over haar gezicht verspreidt. Per slot van rekening brengt haar geluk mij vrede. Sterren fonkelen in haar ogen wanneer ik het over David heb. Als ik er een paar uit de lucht zou kunnen plukken en in haar ogen zou kunnen stoppen, zou dat de glans alleen maar aantasten. Amelia heeft ook niet de makkelijkste jeugd gehad. Ze verdient iemand die onvoorwaardelijk van haar houdt.

'Hij is geweldig,' zucht ze. 'Hij neemt me morgen mee op een verrassingsafspraakje. Hij wil me niet vertellen wat het is. Ik heb hem zelfs proberen over te halen door hem te pijpen.'

Ik trek een wenkbrauw op. 'En het werkte niet?'

Een blos kruipt over haar wangen en een schuldig glimlachje

trekt aan haar lippen. 'Het werkte averechts. Hij zorgde ervoor dat ik het helemaal vergat, eigenlijk.'

Ik lach om haar schaapachtige uitdrukking. 'Dat klinkt als een leuk probleem,' merk ik op, waarna ik meer van mijn Long Island naar binnen slurp.

Ik zou het rustiger aan moeten doen.

'Je zou het rustiger aan moeten doen,' spreekt Amelia mijn exacte gedachten uit. Ik zweer dat die trut soms mijn gedachten kan lezen.

'Inderdaad,' zeg ik halfslachtig.

Maar ik doe het niet.



'Calabria' van Enur dreunt door de geluidsinstallatie en door mijn aderen. Mijn zicht is wazig en Amelia loopt ergens achter me aan, net zo dronken als ik. Mijn lichaam dreigt mee te bewegen op de maat voordat ik de dansvloer volledig heb bereikt. Het publiek klapt mee met de beat en ik zie een paar meiden dansmoves maken die mij in een ziekenhuis zouden doen belanden.

Ik verdwaal in de menigte en laat me eindelijk gaan.

Mijn handen gaan omhoog terwijl mijn heupen elke beat volgen. Ik zwier en draai lachend mee op het vrolijke liedje terwijl mijn wereld tolt. Ik ben vrij. Bevrijd uit de ketenen van het leven en al zijn verwachtingen terwijl mijn voeten me over de vuile dansvloer dragen.

Ik voel de aanraking eerst op mijn opgeheven handen, licht en sensueel. Zijn vingers glijden over de ring aan mijn vinger, maar dat schrikt hem niet af. Ik draag hem precies met dat doel, maar het werkt niet altijd. Iets zegt me dat hij weet dat hij nep is. Ik weet niet hoe, maar ik voel het aan de manier waarop zijn handen mijn lichaam volgen, alsof hij me uitdaagt om nee te zeggen.

Ik durf niet naar mijn volgende slachtoffer achter me te kijken. Ik begin te tellen terwijl zijn handen langs mijn armen gaan en kippenvel achterlaten, en dan langs mijn zij en over mijn heupen.

Acht, negen, tien...

Zijn handen grijpen mijn heupen bezitterig vast alsof hij eindelijk het zeldzame juweel in het midden van een gevaarlijke

valstrik heeft gevangen. Ik word tegen een lijf getrokken dat veel groter is dan het mijne. Warmte dringt mijn lichaam binnen en een bedwelmende geur vult mijn zintuigen. Een kruidig parfum met een vleugje zweet. Absoluut goddelijk.

Vijftien, zestien, zeventien...

Onze heupen botsen tegen elkaar en ik ben blij dat er géén harde lul in mijn rug duwt. Ik hou van een man met zelfbeheersing.

Ik schuur tegen hem aan en zijn heupen volgen perfect mijn bewegingen. Verrassend genoeg verschijnt er een glimlach op mijn gezicht. Hij begint klein en breidt zich uit tot ik bijna weer lach. En ergens tussen het einde van 'Calabria' en het midden van het volgende nummer ben ik gestopt met tellen.

Toch kijk ik hem niet aan.

Zijn aanrakingen blijven sterk en zelfverzekerd, maar gaan nooit over de schreef of dwalen nooit af naar ongepaste gebieden. Zachte lippen glijden over mijn hals en schouders, maar hij geeft niet toe aan de verleiding. Hij blijft meester over zijn zelfbeheersing.

O, wat wil ik graag dat hij dat doet.

Ik word er een kronkelend zootje van. De pulserende hitte tussen mijn benen wordt sterker met elk liedje dat volgt.

Ik ben verloren aan hem. Zo verloren.

Ik wil hem. Ik wil dat hij om mijn lichaam gewikkeld is terwijl hij zich in mij verliest. Ik wil om hem heen gewikkeld zijn als ik hem verstrikt en hem niet loslaat tot het ochtendlicht door mijn ramen glipt. Pas dan zal ik zijn verloren ziel laten zien hoe hij moet vertrekken.

Ik verlang naar dit alles zonder zelfs zijn gezicht te zien. De chemie van zijn lichaam zegt me dat hij aantrekkelijk is. Hij is zelfverzekerd. Glad en loom.

En hij verlangt ook naar mij.

Ik word weggehaald uit mijn zoete fantasie wanneer een wanhopige ruk me bijna uit het universum trekt dat onze lichamen hebben geschapen. Mijn ogen schieten open en Amelia's groene gezicht verschijnt voor me. Zonder het te hoeven vragen, verlaten de handen mijn lichaam. Ik blijf berooid en ijskoud achter.

Ik wil niet weg. Maar mijn vriendin heeft me nodig. Ik loop weg zonder om te kijken. Het doet pijn, maar ik wil geen gezicht aan die fantasie verbinden. Ik heb liever dat hij anoniem blijft, zodat ik hem

niet overal waar ik kom en in elk gezicht dat aan me voorbijgaat, hoef te zoeken.



Er zweven engelen om me heen die me wenken om dichterbij te komen. Om naar het licht te kruipen – een pijnlijk verblindend licht dat een overvloed aan vuurwerk in mijn hoofd afsteekt. Ik ben zeker niet in staat om nog te blijven staan, verdorie.

Als ik dat doe, kots ik alles onder.

Ik draai me kreunend om in mijn bed. Het matras in mijn studentenkamer is normaal al niet echt comfortabel, maar nu voelt het alsof ik op een bed van stenen lig. Mijn dekens voelen aan als nat nylon en ik denk dat de veertjes in mijn kussen door de hoes prikken.

Ik heb mijn jurk van gisteravond nog aan, mijn gezicht zit onder de make-up en mijn mond smaakt naar een dood stinkdier.

Ik heb nog nooit een dood stinkdier gegeten, maar ik weet zeker dat het zo smaakt.

Een bevestigend gekreun klinkt van de andere kant van de kamer, waar Amelia's bed staat.

'Ik haat je, verdomme,' gromt Amelia, haar stem schor van de slaap. Ik kijk om en zie haar golven goudblonde haar over haar gezicht vallen, waarvan sommige strengen in haar mond zitten. Normaal gesproken is Amelia altijd zongebruind, maar nu ziet ze eruit als een bleke zombie. Het helpt niet dat haar make-up uitgesmeerd is over haar gezicht. Ik weet zeker dat haar met wallen omrande ogen precies op de mijne lijken. We zouden zo de set van een horrorfilm op kunnen lopen en meteen aangenomen worden.

'Ik haat mezelf ook.'

Zelfs als ik praat, schieten er scherpe speldenprikken door mijn hoofd. Ik probeer me te herinneren of ik vandaag les heb, maar al mijn gedachten zijn verstopt door de giftige alcohol. Ik geef het op en besluit dat het me niet kan schelen of ik vandaag les heb of niet. Welke dag het vandaag ook is.

Mijn hoofd bonkt en misselijkheid wervelt diep in mijn maag als ik rechtop probeer te gaan zitten. Hopeloos kijk ik naar mijn nachtkastje en ik zie een lege fles water.

Ugh. Stomme dronken River. Kon zich niet eens voorbereiden op succes voordat ze buiten westen raakte.

Die verdomde Long Islands. Ze zijn de duivel verpakt in een mooie strik.

'We hebben vettig eten nodig,' zegt Amelia, die van haar volle fles water nipt. De aanblik maakt me irrationeel gefrustreerd, bijna tot tranen toe. Waarom is dronken Amelia zoveel succesvoller dan ik?

Amelia, die mijn ongemak opmerkt, doet het dopje op de fles en gooit hem naar me toe. Bij de gratie Gods ploft hij naast me op bed in plaats van op de grond, want met die trieste worp was ik er zeker van dat hij daar terecht zou komen. Ik neem dankbaar een slokje van het water en weersta de drang om het naar binnen te gieten.

De gedachte aan eten maakt dat ik die vervelende engelen wil volgen naar het licht. Wie wil er eigenlijk leven? Laat de wildernis de verdomde planeet maar terugkrijgen. De natuur verdient deze planeet toch meer dan wij.

'Wie het eerst overgeeft, trakteert,' zeg ik.

'Deal, bitch.'



Ik haal mijn frieten door de hoop ketchup en stop ze in mijn mond. Het duurt een eeuwigheid om te kauwen aangezien mijn keel weigert te slikken. Het zoute goedje smaakt als rattengif op mijn tong. Ik dwing de frieten door mijn keel en stop er nog een paar in.

Ik ga geen gratis eten verspillen.

Omdat ik gewonnen heb, heb ik de plek gekozen: Marty's Diner, het beste onopvallende restaurant dat je in North Carolina kunt vinden. Vet is permanent geëtt in elk oppervlak hier, inclusief de gebarsten rode banken en tafels, die versierd zijn met willekeurige tijdschriftenknipsels. Normaal kalmeert de geur me, maar op dit moment veroorzaakt de chemie tussen mijn maaginhoud en de vetdampen een episch kattengevecht in mijn maag. Mijn wazige brein tovert een echte vechtkuיל tevoorschijn met een bal van dampen en een groene zure klodder met armen die elkaar slaan als twee schoolmeisjes.

'Dus, River, wie neem jij mee naar het feestje?' vraagt Amelia

met haar mond vol, waardoor ze mijn aandacht weghaalt van mijn door alcohol opgewekte gedachten. Ik weet bijna zeker dat ik nog steeds dronken ben.

Ze kauwt met een grimas, wordt een beetje groen en moet haar eten naar binnen dwingen. Ik kijk weg voordat haar misselijkheid de mijne erger maakt. Ik ben een sympathiekotser.

Ik haal vrijblijvend mijn schouders op. Eerlijk gezegd wil ik niet eens gaan. Ik zou mijn moeder die dag ontmoeten. Niet dat dat een goede reden is om het feestje te missen. Ik maak liever een Venndiagram van de smaak van dood stinkdier en mijn ochtendadem, dan dat ik Barbie ontmoet.

‘Misschien kun je Ryan vragen?’ stelt ze aarzelend voor. Mijn ogen glijden naar haar toe en veranderen van vuilgeel in gesmolten goud. Dat weet ik omdat Amelia me er eindeloos op heeft aangesproken. Ryan haalt die reactie zonder mijn toestemming bij me naar boven en dat is tot nu toe het meest irritante ooit.

‘Je weet dat hij met Alison uitgaat,’ mopper ik. Ik haat het dat ze kan zien dat ik in hem geïnteresseerd ben. Geïnteresseerd zijn in de mannelijke soort is waardeloos, aangezien mannen niets anders gedaan hebben dan ervoor zorgen dat ik hen wil haten. Helaas ben ik nu nat aan het worden voor een man die bezet is. Een man van wie ik altijd dénk dat ik mijn interesse voor hem goed kan verbergen, maar eigenlijk kan ik net zo goed een kostuum aantrekken en rondansen zoals de arme zielen die je langs de kant van de weg ziet, en met een bord zwaaien dat rechtstreeks naar mijn vagina wijst. *Geopend.*

De man van gisteravond sluipt mijn gedachten binnen, maar ik duw hem uit mijn hoofd voordat ik geobsedeerd raak door de gezichtsloze vreemdeling.

Amelia zwaait met een onbezorgde hand in de lucht en werpt me een geërgerde blik toe. ‘Ze zijn vorig weekend uit elkaar gegaan,’ zegt ze luchtig.

De frieten die ik vasthou bevriezen halverwege mijn mond en de ketchup druipt eraf en komt op mijn schoot terecht.

‘Ze zijn uit elkaar?’ herhaal ik nonchalant terwijl ik mijn aandacht richt op de ketchup op mijn al bevlekte trainingsbroek in de hoop dat dat mijn gewekte interesse zal verbergen. Ik verstop me voor haar en dat weet ze. Eerlijk gezegd ben ik stomverbaasd. Ryan en zijn vriendin waren al verliefd op de middelbare school. Ze zijn

altijd samen geweest. Ik weet bijna zeker dat ze zelfs verloofd waren.

'Ja,' grinnikt ze, maar de grijns op haar gezicht verdwijnt omdat ze hard haar best moet doen om niet zowat overal overheen te kotsen.

Opnieuw.

'Wat is er gebeurd?' vraag ik in een poging nonchalant te klinken. Verdomme, dat lukt me niet. Ik kom niet zo onverstoorbaar over als ik had gehoopt. Ik wil niet gaan stressen, verdomme.

Ze haalt een schouder op. 'Weet ik niet zeker,' antwoordt ze. 'Ik weet alleen dat er een horde geile wijven om hem heen dromt overal waar hij komt. En Cindy zei dat er gisteravond een studentenfeestje was en dat hij al aan het zoenen was met een andere meid terwijl Alison in dezelfde kamer was.'

Mijn ogen worden groot. Rot op met het hoofd koel proberen te houden; het kan me niets meer schelen. 'Serieus? Werd ze boos?'

Amelia schudt langzaam haar hoofd en een vreemde blik trekt over haar gezicht. 'Dat is het vreemde. Cindy zei dat ze eruitzag alsof het haar niets kon schelen.'

Hoop fladdert in mijn borst. Misschien betekent dit dat ik niet te maken krijg met een gekke ex als ik ooit mijn kans bij hem waag. Vergeet het feit dat hij me nog geen blik waardig heeft gekeurd, want dat kan makkelijk veranderd worden. Jongens als Ryan zijn makkelijk te strikken als je weet hoe je de val moet opzetten.

Met die gedachte in mijn achterhoofd verander ik het onderwerp naar Amelia's kunstproject. Ik ben nooit dol geweest op roddelen. En ik ben oprecht geïnteresseerd in haar kunst. Ze schildert als Michelangelo, wat ze heel goed weet.

Nu moet ik alleen nog mijn eigen verdomde hobby vinden.



'Je bent te laat,' snauwt Barbie met een half opgerookte sigaret in haar mondhoek met korstjes. Ik kan me alleen maar voorstellen wat voor smerige substantie er op haar lippen zit – iets wat lekker genoeg is om te laten aankoeken, vermoed ik.

Ik haal een schouder op, niet geïnteresseerd in haar gezeur.

'Wat ga je eraan doen?' vraag ik droogjes. Ik kan me de laatste

keer niet herinneren dat mijn moeder een echte emotie bij me heeft opgevoeld, afgezien van irritatie en dat ik wilde dat ze al dood was.

Ze scheldt me uit, maar ik negeer haar plichtsgetrouw. Haar lippen sluiten zich om de sigaret en ze inhaleert tot hij bijna op is.

Mooi zo. Misschien sterft ze dan sneller.

‘Ik had je moeten aborteren,’ mompelt ze, waarbij haar kraallogjes me aanstaren.

‘O, kijk. We zijn het ergens over eens,’ antwoord ik, emotioneel als altijd. ‘Heb je het verdomde geld of niet?’

Ze steekt haar hand in haar vuile nachtjapon en haalt er een paar verfrommelde biljetten uit.

Biljetten van één dollar, om precies te zijn.

‘Zeg me alsjeblieft dat je een grapje maakt.’

Een kwaadaardige grijns glijdt over haar gezicht. Een deel van de korstjes op haar lippen breekt en dwarrelt op haar schoot. Ik walg er nauwelijks van.

‘Meer verdienen je niet.’

Ik rol met mijn ogen. Als het aan deze verspilling van vlees lag, zou ze me niet eens een halve cent geven. Niet dat de vrouw moeite zou doen om een cent doormidden te zagen – niet als ze haar energie moet sparen om mannen te neuken voor drugs.

‘Wat ik verdienen en wat jij moet doen, zijn twee verschillende dingen, Barbie,’ antwoord ik, waarbij ik mijn kalmte probeer te bewaren maar faal. Ik ben niet eens boos dat ze mijn geld niet heeft. Dat had ik eigenlijk wel verwacht. Maar verdomme, langer in de buurt van deze vrouw zijn dan absoluut noodzakelijk is, irriteert me tot in mijn ziel. Dat Barbie niet al het geld heeft, betekent dat ik terug moet komen.

Ze is nog niet gewend aan onze nieuwe regeling, maar ze kan niet anders dan zichzelf bekend maken met deze nieuwe relatie tussen ons.

‘Waar is de rest?’ vraag ik terwijl ik tegelijkertijd Jezus smeek om geduld. En misschien om goddelijke interventie. Als een boom door de bliksem werd getroffen en op het huis viel precies waar zij nu staat, zou ik een non worden.

‘In mijn aderen,’ snauwt ze, waarna ze zich omdraait om de koelkast te openen. Ik trek mijn lip op als er schimmel uit het oude ding komt. De koelkast was al kapot toen ik hier nog woonde en

God weet dat ze zich geen nieuwe kan veroorloven omdat ze al het geld dat ze niet aan mij overmaakt, opsnuift of inspuist.

Ze haalt een halflege waterfles tevoorschijn.

Ik ben nooit voorstander geweest van het gezegde dat het glas halfvol is.

Ik snuif als ik een glimp opvang van de totale leegte in de koelkast voordat de deur achter haar dichtzwaait. Dat betekent dat die schimmel er al een tijdje zit en dat ze hem nooit heeft schoongemaakt. Er wordt niet meer schoongemaakt sinds ik verhuisd ben.

Logisch.

'Laat me raden: niet genoeg klanten gehad? Is je geldmachine eindelijk opgedroogd door alle lullen met soa's die je erin stopt?'

'Rot op, River,' sist ze en ze gooit de nu lege fles naar me toe. Hij bereikt me niet en ploft nutteloos op de grond. Hoe poëtisch.

'Dat was gewoon gênant om te zien,' zeg ik, lachend om haar woede. Ze lijkt in de verleiding te komen om me aan te vallen, maar we weten allebei dat ik haar met gemak knock-out zou slaan.

Ik heb in mijn jeugd genoeg gevochten om een strijdlustig krenge te zijn geworden. Niet dat ik hoef te weten hoe ik moet vechten als een halfdode geest als zij me probeert pijn te doen. Die gevechten waren lessen en zonder haar en haar klanten zouden die niet net zo belangrijk zijn geweest als de zuurstof in mijn longen. Ik zal haar er nooit voor bedanken, maar ze mag zichzelf bedanken als ze ooit de pech heeft mijn vuist in haar gezicht te krijgen.

'Ik had -'

'We weten allebei heel goed wat je had móeten doen, Barbie. Maar dat verandert helaas niets aan het feit dat je mijn geld niet hebt,' snauw ik, want ik heb eindelijk genoeg van deze vicieuze cirkel waar we ons constant in bevinden.

Ze opent haar mond om nog meer giftige woorden mijn kant op te spuwen, maar een klop op de voordeur onderbreekt haar. Haar lip krult omhoog. 'Ga weg, ik heb een klant.'

Ik gooi de waardeloze dollarbiljetten naar haar terug en de verfrommelde papiertjes vallen voor haar voeten.

'Werk vanavond extra hard. Ik wil mijn geld voor dinsdag.'

Drie dagen moet genoeg zijn voor een hoer als zij.

**SHALLOW HILL IS DE PLEK WAAR ZIELEN EEN
LANGZAME EN ELLENDIGE DOOD STERVEN.**

**TOEN RIVER MCALLISTER WEGGING UIT SHALLOW HILL,
LIET ZE HAAR ONSCHULD ACHTER ZICH – EN OOK EEN
DEEL VAN HAAR GEZOND VERSTAND. NU BOUWT ZE
EEN NIEUW LEVEN OP MET DE MAN VAN HAAR DROMEN
EN HET LEVEN KAN NIET BETER ZIJN.**

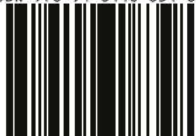
Ryan Fitzgerald is alles wat je wilt in een man. Als advocaat is hij niet alleen ambitieus, maar ook razend knap en rijk, en hij zou alles doen om River voor zich te houden. Maar dat is niet het enige wat haar zo aantrekt. Het is zijn aandacht, zijn bezitterigheid... misschien niet zozeer zijn opvliegend karakter.

Wanneer haar relatie een duistere wending neemt, is Ryans vervreemde broer Mako de enige die dat ziet. Hij weet precies tot wat Ryan in staat is en het is niet de eerste keer dat hij als redder in nood moet optreden.

Maar River komt uit Shallow Hill. Ze heeft nog nooit redding nodig gehad. En wat Mako niet kan zien, is dat River prima in staat is om voor zichzelf te zorgen.


De enige die bang zou moeten zijn, is Ryan.

ISBN 978-94-6440-834-8



9 789464 408348 >

 **SVM**
PUBLISHING

 SVMUBLISHING

 SVMUBLISHING